

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/343/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612208840
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6612208840.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: BBF capital a.s., Námestie SNP 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 618 268, právne zastúpený JUDr. Denisou Precákovou, advokátkou so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 14C/55/2012 - 249 zo dňa 03. 08. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 14C/55/2012 - 249 zo dňa 03. 08. 2017 v napadnutom prvom výroku a závislom treťom výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) prvým výrokom rozsudku žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11 067,23 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 11 067,23 Eur od 19.06.2014 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu čo do zaplatenia úroku z omeškania, súd prvej inštancie zamietol (druhý výrok rozsudku). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie osobitným výrokom tak, že žalovanému uložil povinnosť žalobcovi nahradiť trovy konania v celom rozsahu, ktorých výška bude určená osobitným uznesením (tretí výrok rozsudku). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal prisúdenia sumy 11 067,23 Eur s príslušenstvom proti žalovanému na tom skutkovom základe, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.01.2006 medzi postupcom B.. T.F. ako správkyňou konkurznej podstaty úpadcu ESSEX, a.s. "v konkurze", so sídlom Priemyselná 248, 965 21 Ladomerská Vieska a postupníkom, t.j. spoločnosťou žalobcu boli na postupníka postúpené pohľadávky špecifikované v prílohe zmluvy. Predmet žaloby na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa vzťahuje na jednotlivé postúpené pohľadávky v čase postúpenia už prebiehajúcej exekúcie na Exekútorskom úrade B.. B. Y. a to konkrétne proti N. C. č. ExÚ 357/1996, M. Z. č. ExÚ 370/1996, A. M. č. ExÚ 082/1997, B. Z. ExÚ 093/1997, M. J. ExÚ 95/1997, B. K. ExÚ 97/1997, M. A. ExÚ 105/1997, Z. P. ExÚ 109/1997 a B. Z. ExÚ 110/1997. Minister spravodlivosti SR na základe vlastnej žiadosti odvolal súdneho exekútora B.. B. Y. z funkcie súdneho exekútora, so sídlom Exekútorského úradu v L.. Výkon funkcie súdneho exekútora zanikol k 31.01.2009. Za zástupcu menovaného exekútora bol poverený súdny exekútor B.. M.F., so sídlom Exekútorského úradu v G.. B.. M.F. ako náhradník po odvolanom súdnom exekútorovi B.. B. Y. oznámeniami o stave exekúcie v exekučných konaniach oprávneného spoločnosti BBF capital, oznámil k prebiehajúcim exekúciám jednotlivé sumy, ktoré by sumy zostávalo poukázať na účet oprávneného po odpočítaní oprávnených odmien exekútora a hotových výdavkov na spise, pričom tieto sumy sa na účtoch súdneho exekútora B..

B. Y. nenachádzali a neboli poukázané na účet náhradníka exekútora. Žalobca opieral svoj nárok ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ďalej o ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 z tohto zákona a ust. § 9 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1 tohto zákona. Žalobca sa na podklade uvedeného domáhal uplatnenia nároku na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora B.. B. Y. pri výkone exekučnej činnosti, keď poverený exekútor B.. B. Y. pri výkone exekučnej činnosti nepostupoval v súlade s Vyhláškou č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na skutočnosť, že bol B.. B. Y. odvolaný z funkcie súdneho exekútora, mal za povinnosť v súlade s citovaným ustanovením vyhlášky § 5 o odmenách zosúladiť svoju odmenu a vypočítať ju tak, že základom na určenie tejto odmeny bude výška vymoženej pohľadávky pre oprávneného ku dňu odvolania. Súdny exekútor odvolaný z funkcie si preto nemohol ponechať odmenu vo výške určenej z vymáhanej sumy uvedenej v poverení na vykonanie exekúcie. Žalobcovi tým vznikla v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach škoda spolu vo výške 11 067,23 Eur. Žalobca s poukazom na ust. § 15 podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci doručenej dňa 19.09.2011 Ministerstvu spravodlivosti SR. V stanovenej lehote 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti ministerstvo neuspokojilo žalobcov nárok na náhradu škody, alebo jej časti. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie v predchádzajúcom priebehu konania najprv rozsudkom zo dňa 23. 11. 2012 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že pokiaľ si súdny exekútor B.. B. Y. ponechal finančné prostriedky, ktoré mu nepatria, došlo na jeho strane k zväčšeniu majetku a naopak na strane oprávneného k jeho zmenšeniu v prípade skončených exekúcií a pokiaľ sa takáto skutočnosť preukáže, žalobca si mohol svoje nároky uplatniť voči B.. B. Y. alobami v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom až v prípade, že by tieto jeho nároky ktoré by sa preukázali ako oprávnené nebolo možné uspokojiť od uvedeného subjektu, mohol by sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR. Súd prvej inštancie mal v predchádzajúcom rozsudku za to, že žaloba je v tomto štádiu predčasná, a preto ju z tohto dôvodu ako nedôvodnú zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, vyššie uvedenom, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom namietal nesprávne právne posúdenie veci. Argumentoval, že pokiaľ v ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je zakotvená zásada subsidiarity uplatňovaná medzi dvoma právnymi predpismi, pričom priama zodpovednosť súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku sa uplatní až vtedy, keď osobitný zákon (ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z.) neustanovuje inak, nie je potom dôvod a ani zákonný predpoklad, uplatniť si nárok na náhradu škody alebo vydanie bezdôvodného obohatenia najskôr u súdneho exekútora B.. B. Y. a až potom, keď uspokojenie jeho nároku sa stane nemožným, obrátiť sa s týmto nárokom na príslušný súd podaním žaloby voči Slovenskej republike, za ktorú koná ministerstvo spravodlivosti z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Z uvedeného dôvodu žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo, aby odvolací súd sám zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

3. Na uvedené odvolanie krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom konštatoval nesprávne právne posúdenie veci s prihliadnutím na ust. § 5 ods. 2 a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Poukázal na to, že ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré ustanovuje, že exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, avšak výlučne len v prípade, ak osobitný zákon, ktorým zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, neustanovuje inak. Odvolací súd poukázal na to, že na osobitné postavenie súdneho exekútora priamo pamätá aj osobitná právna norma (§ 514/2003), nakoľko § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3. výslovne ustanovuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku). Odvolací súd poukázal i na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 58/2009, ktoré podrobne rieši postavenie exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak nesprávne a nezodpovedá existujúcemu právnemu stavu veci.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodov § 237 písm. f) O. s. p. . Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ považoval to, že odvolacím súdom vyslovený

právny názor nie je správny, nezodpovedá skutkovo a právne v rovnakých veciach rozhodovacej činnosti všeobecných súdov i Ústavného súdu SR. Z rozhodnutí ním uvedených je zrejme, že záver odvolacieho súdu, podľa ktorého na strane súdneho exekútora nemôže vo vzťahu k účastníkom exekučného konania dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, je nesprávny. Interpretácia poskytnutá odvolacím súdom je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe a odklonom od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody rozhodnutia, ktorými súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax.

5. Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 8Cdo/142/2014 zo dňa 03. 06. 2015 uznesenie krajského súdu zo dňa 10. 09. 2013 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že je nesporné, že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sa v danom prípade opiera o ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., pričom predpokladom jeho naplnenia sú nedostatky konania pred súdom prvej inštancie, pokiaľ ide o právne posúdenie veci a v tejto súvislosti i nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Odvolací súd súdu prvej inštancie vyčítal nesprávne právne posúdenie veci, pričom však odvolací súd neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré v doterajšom priebehu konania neboli súdom prvého stupňa zistené i keď boli pre rozhodnutie potrebné. Absencia dôvodov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie zakladá nepreskúmateľnosť odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia i pochybnosť o tom, či boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. Dovolací súd dospel k záveru, že v dôsledku nedostatku odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je výsledkom procesného pochybenia odvolacieho súdu, žalovanému bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. V ďalšom priebehu konania odvolací súd v uznesení č.k. 14Co/532/2015 - 199 zo dňa 30. 09. 2016, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu č.k. 14C/55/2012 - 119 zo dňa 23. 11. 2012, poukázal na to, že žalobca (ako oprávnený v rôznych exekučných konaniach voči viacerým povinným) sa domáhal voči Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 11 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že v prejednávanej veci sa okresný súd vôbec nezaoberal splnením predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, ktorej sa podanou žalobou žalobca domáhal, keď dospel k záveru, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora B.. B. Y., a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia a až následne, pokiaľ by tieto jeho nároky, ktoré by sa preukázali ako oprávnené, neboli možné uspokojiť od tohto zodpovedného subjektu, mohol sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR. S takýmto názorom a postupom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nemohol stotožniť, pričom poukázal na povinnosť štátu niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora B.. B. Y., a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nemožno vyvodiť, či okresný súd konaním o plnenie mienil konanie voči súdnemu exekútorovi z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle Exekučného poriadku. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení uviedol, že sa žalobca mal domáhať primárne svojho nároku voči B.. B. Y. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uviedol, že ustanovenia upravujúce občianskoprávnu zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie majú len subsidiárny charakter a samotné bezdôvodné obohatenie tak predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére v prípade, že neexistuje iný, primárny titul, ktorým môže byť napr. existencia platnej zmluvy, spôsobenie škody a pod. Záver o subsidiárnom charaktere nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia formulovaný spôsobom, že „nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody,“ bol formulovaný v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Cpj 37/78 zo dňa 21.12.1978, ktoré bolo potvrdené ďalším stanoviskom uverejneným pod rozhodnutím č. 25/1986. Vo všeobecnosti sa dá teda uviesť, že plnenie na základe bezdôvodného obohatenia možno požadovať len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu, ktorý právny názor vo svojich ostatných rozhodnutiach zastáva aj Najvyšší súd SR (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010, sp. zn. 2Cdo/155/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/123/2009). Prezentovaný

názor o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zhrnutý do záveru, že právo na náhradu škody voči štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nevznikne, kým poškodený má možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči subjektu, ktorý má povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať, nemožno považovať za správny. Odvolací súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.03.2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnú zodpovednosť za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (obdobne II.ÚS 289/2008). Odvolací súd usmernil súd prvej inštancie na vykonanie dokazovania v súlade s ustanovením § 204 C.s.p., pričom nariadil vykonanie dokazovania správou o audite účtovníctva vo všetkých neskončených exekučných konaniach odvolaného súdneho exekútora B.. B. Y..

7. Súd prvej inštancie teda vykonal opätovné dokazovanie v usmerňujúcich intenciách odvolacieho súdu. V priebehu konania žalobca rozšíril svoj žalobný návrh o úrok z omeškania, ktorý žiadal priznať od doručenia oznámenia o zamietnutí nároku v rámci predbežného prejednaní nároku. Žalovaný tvrdil, že nárok na zaplatenie úroky z omeškania je premlčaný. Súd prvej inštancie pri opätovnom právnom hodnotení a posúdení veci poukázal na § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003, na § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona a konštatoval, že v danom prípade exekútor je orgánom verejnej moci a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, na základe čoho je subjektom, za ktorý štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto sa ďalej zaoberal posúdením nároku žalobcu z hľadiska jeho dôvodnosti. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 16 ods. 1, 2, 7 zák. č. 233/1995 Z. z. , § 16a ods. 1, ods. 3 zák. č. 288/1995 a na ust. § 5 ods. 1 vyhl. č. 288/1995 Z. z.. V ďalšom uviedol, že pri posúdení veci v súlade s tým, čo uviedol odvolací súd, je nutné posúdiť, či boli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu v nadväznosti na prejednávaný prípad, pričom bolo zistené, že zo strany súdneho exekútora B.. B. Y. pri výkone verejnej moci došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to tým, že tento nepoukázal na účet svojho nástupcu - náhradníka peňažné prostriedky určené pre oprávnených, tieto si ponechal , čím na strane oprávnených malo dôjsť k vzniku škody tým, že tieto finančné prostriedky boli vymožené, avšak neboli im poukázané a sú vyčíslené v správe o faktických zisteniach, a zároveň táto škoda mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom. S poukazom na odôvodnenie odvolacieho súdu v ods.17 uznesenia 14Co/532/2015, mal súd prvej inštancie za to, že je daná zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci spôsobená nesprávnym úradným postupom B.. B. Y. a preto v ďalšom s použitím vyššie citovaných zákonných ustanovení a vychádzajúc zo správy o faktických zisteniach, súd prvej inštancie skúmal výšku nároku oprávnených, ktoré nároky boli postúpené na žalobcu. Dospel k záveru, že celkove nárok žalobcu po spočítaní súm, ktoré treba doplatiť, neprevyšuje žalovanú sumu 11.067,23 Eur. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že pohľadávky oprávnených, ktoré boli postúpené právnenmu predchodcovi žalobcu a následne žalobcovi z titulu náhrady škody neprevyšujú nárok vyčíslený v správe o faktických zisteniach, z ktorej súd riadiac sa názorom odvolacieho súdu vychádzal. Z uvedeného dôvodu potom priznal žalobcovi nárok na zaplatenie dlhovanej čistky z titulu zodpovednosti za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci.

8. Súd prvej inštancie ďalej posudzoval nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý žalobca žiadal priznať vo výške 9% z dlhovanej sumy od 22.03.2012 do zaplatenia, t.j. od dátumu, kedy mu bolo doručené oznámenie o predbežnom prejednaní nároku. Na danú vec aplikoval ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., veta posledná, z ktorého je zrejmé, že lehota omeškania začala plynúť odo dňa oznámenia príslušného orgánu, že neuspokojí nárok na náhradu škody, t. j. od 22. 03. 2012. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil na pojednávaní konanom dňa 19.06.2017. Súd prvej inštancie poukázal

na ust. § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na úroky z omeškania od 22.03.2012, pričom si ich uplatnil až 19.07.2017 a je teda zrejmé, že úrok z omeškania je sčasti premlčaný, a to za obdobie od 22.03.2012 do 19.06.2014. V tejto časti potom súd ako nedôvodnú zamietol. V časti, v ktorej súd vyhovel nároku na zaplatenie úroku z omeškania súd vychádzal z ustanovenia § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka. Výšku úrokov z omeškania stanovil podľa § 3 Nariadenia Vlády SR č.87/1995 Zb.. Žalobcovi priznal v zmysle citovaných zákonných ustanovení nárok na zaplatenie úroku z omeškania a vo zvyšku žalobu, čo do zaplatenia úroku z omeškania vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným zamietol, vychádzajúc z ustanovenia § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobca mal vo veci úspech čo do zaplatenia istiny v celom rozsahu, keď súd zamietol žalobný návrh čo do časti príslušenstva, t. j. úroku z omeškania, rozhodol, že žalobca má nárok na zaplatenie trov konania v celom rozsahu.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, pričom upresnila, že odvolanie smeruje proti výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 11.067,23,-Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.067,23,-Eur od 19.06.2014 do zaplatenia (t. j. prvý výrok rozsudku) a v časti výroku o trovách konania (tretí výrok rozsudku), z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pričom žalovaná navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý rozsudok a žalobu v tomto rozsahu zamietol. V odvolaní žalovaná poukázala na predchádzajúci priebeh v súdnej veci a konštatovala podstatné časti jednotlivých rozhodnutí súdu prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho. Konkrétne žalovaná uviedla, že tento považuje za nesprávny v časti rozhodnutia súdu o povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody, pričom rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná má za to, že v danej veci nie je vo vzťahu k žalobcovi založená zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá mala byť spôsobená konaním súdneho exekútora, ako ani povinnosť na jej náhradu, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by došlo k vzniku škody v podobe a rozsahu ako uvádza v rozsudku súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie pri posúdení nároku žalobcu vychádza z predpokladu, že pokiaľ B.. Y. po skončení výkonu funkcie, a teda zároveň vylúčení z výkonu exekúcie, nepoukázal ustanovenému náhradníkovi B.. Z. finančné prostriedky vymožené v konkrétnych exekučných konaniach od povinných a ešte nepostúpené oprávnenému, spôsobil tým oprávnenému škodu, za ktorú zodpovedá štát podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z. z. Takáto úvaha súdu však nie je na mieste, nakoľko takto nepoukázané finančné prostriedky nie je možné bez ďalšieho považovať za škodu spôsobenú žalobcovi konaním exekútora, za ktorú by mal niesť zodpovednosť štát podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. V zmysle ustálenej judikatúry škodou sa chápe ujma, ktorá nastala alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch (R SS/1971). Pri výkone exekúcie vzniká po prijatí plnenia od povinného medzi súdnym exekútorom a oprávneným z exekúcie osobitný záväzkový vzťah, v rámci ktorého je exekútor povinný takto prijaté peňažné prostriedky, v zmysle § 12 ods. 4 Exekučného poriadku vedené na osobitnom účte exekútora, vydať oprávnenému. Pokiaľ nedôjde k postúpeniu takto prijatých prostriedkov, tieto sú na účte exekútora zadržované bez právneho dôvodu, avšak pokiaľ nie sú spotrebované, nie je možné hovoriť o vzniku škody, keďže majetková podstata sa na príslušnom účte nachádza a môže byť poskytnutá oprávnenému. Aj v prípade zániku funkcie exekútora tento osobitný účet nezaniká, ale prechádza do správy a dispozície náhradníka, ktorý v prípade, že sa na účte nachádza dostatočný objem prostriedkov, má povinnosť ich z uvedeného účtu postúpiť v prospech oprávneného z exekúcie. Ak sa preukáže, že prostriedky na osobitnom exekútorskom účte nepostačujú na uspokojenie nároku oprávneného, znamená to len skutočnosť, že pôvodný súdny exekútor s týmito prostriedkami neoprávnene nakladal a použil ich na iný účel ako uspokojenie vzniknutých nárokov oprávneného, pričom ich týmto spôsobom nadobudol do svojho výlučného majetku bez právneho dôvodu a je povinný ich oprávnenému v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Až v prípade bezúspešnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia/iného plnenia, a teda preukázania nevyhnutnosti pohľadávky voči súdnemu exekútorovi, prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane oprávneného, ktorej náhrady je možné sa, v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním orgánu verejnej moci, domáhať od štátu. V majetkovoprávnych vzťahoch fyzických a právnických osôb totiž štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. V danej problematike žalovaná poukázala na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4Cdo 199/2005 v spojení s rozhodnutím NS SSR, sp. zn. 4Cz 110/84. Taktiež poukázala i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 361/09, v zmysle ktorého „existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia

vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovedností za škodu správnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Žalovaná zvýraznila, že podľa jej názoru, primárnym cieľom a účelom uvedenej judikatúry najvyššieho súdu a ústavného súdu je predchádzanie existencií dvoch súčasných nárokov od rôznych subjektov, pretože úspešné uplatnenie oboch nárokov by viedlo k možnosti legálneho dvojnásobného uspokojenia fakticky totožných nárokov. Judikatúra tak ustálila, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody, keďže až nevyhnutnosť bezdôvodného obohatenia znamená vznik škody. Zmysel uvedeného spočíva v tom, že je nemysliteľné, aby sa subjekt obohatil a nebol povinný takýto prospech vydať z dôvodu, že poškodený subjekt by bol uspokojený titulom náhrady škody od štátu. V konkrétnom prípade vzťahu žalobcu a pôvodného súdneho exekútora (B.. Y.) by nevyplatenie zadržovaných prostriedkov viedlo k úspešnému obohateniu súdneho exekútora. Tento by napriek reparácii majetkových pomerov žalobcu zo strany štátu svoje majetkové postavenie neodôvodnene zlepšil. Je preto potrebné konštatovať, že vzťah žalobcu a súdneho exekútora B.. Y. sa z hľadiska zmyslu a účelu nelíši od štandardného vzorca uvedenej judikatúry, keď pred uplatnením náhrady škody od štátu je potrebné domáhať sa vydania plnenia, ktorým sa iný subjekt fakticky obohatil. Žalovaná má tak za to, že bez uplatnenia práva žalobcu na vrátenie žalovanej sumy od pôvodného súdneho exekútora, resp. preukázania bezúspešnosti takéhoto uplatnenia práva, nemožno konštatovať vznik škody tak ako to urobil v rozsudku súd prvej inštancie. Na podporu uvedeného žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 109/2008, ktorého účastníkom na strane žalovaného bol súdny exekútor a tento bol priamo, zaviazaný na zaplatenie finančných prostriedkov aj s poukazom na jeho bezdôvodné obohatenie. Je nepochybné, že medzi základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody proti štátu patrí v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie vzniku škody. Škoda, za ktorú má byť zodpovedný štát, však nevznikne skôr ako je preukázaná nemožnosť uspokojenia pohľadávky zodpovedajúcej rozsahu uplatnenej náhrady škody iným spôsobom (vrátane vydania bezdôvodného obohatenia) od subjektu, ktorý bez právneho dôvodu získal majetkový prospech na úkor toho, komu bolo do majetkovej sféry zasiahnuté. Žalovaná tak konštatovala, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel v konaní k záveru o vzniku škody na strane žalobcu, za ktorú má niesť zodpovednosť štát podľa zák. č. 514/2003 Z. z., vec nesprávne právne posúdil. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa v napádanom rozsudku s uvedenou argumentáciou žalovanej, ako aj ňou predkladanou judikatúrou, žiadnym spôsobom nevysporiadal, pričom v súvislosti s právnym posúdením veci len odkázal na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.09.2016, č. k. 14Co 532/2015-199. Žalovaná je však toho názoru, že nie je v tomto prípade možné sa pri odôvodnení rozhodnutia odvolávať na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia a z neho vyplývajúci právny názor nadriadeného súdu, nakoľko i zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu je poznačené nesprávnym právnym posúdením veci, hraničiacim s arbitrárnosťou rozhodovania odvolacieho súdu. Odvolací súd v uvedenom uznesení poukázal na nejednotnosť rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v skutkovo identických alebo analogických veciach, s nutnosťou príklonu k jednému z viacerých názorových prúdov, ktorým je v danom prípade subsidiarita inštitútu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k právu na náhradu škody. Posúdenie vzťahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody je v rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia cituje, a ktorými sa pri posúdení veci riadil, skutočne odlišné ako v rozhodnutiach, na ktoré poukazovala žalovaná. Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR, Cpj 37/78 z 21.12.1978, spolu s ďalším stanoviskom uverejneným pod č. R 25/1986, boli vydané k zjednoteniu postupu súdov pri rozhodovaní v konaniach, v ktorých by z právneho vzťahu založeného medzi dvoma subjektmi prichádzal do úvahy súbeh nárokov na náhradu škody a na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná ďalej uviedla, že predmetom konania medzi žalobcom a žalovanou je pritom náhrada škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, kde subjekt, u ktorého je daná pasívna vecná legitímácia pre žalobu o náhradu škody nie je totožný so subjektom (v tomto prípade súdnym exekútorom B.. Y.), ktorý sa na úkor toho, kto utrpel ujmu v majetkovej sfére (v danom prípade žalobca) obohatil bez právneho dôvodu. Práve rozhodnutia NS SSR, sp. zn. 4Cz 110/84, NS SR, sp. zn. 4Cdo 199/2005, ÚS SR sp. zn. III. ÚS 361/09, a ďalšie, na ktoré poukázala žalovaná, a ktorých aplikáciu odvolací súd, rovnako ako aj súd prvej inštancie odmietol, boli vydané v konaniach o náhradu škody proti štátu, ktorý nie je súčasne subjektom, ktorý sa mal bezdôvodne obohatiť (resp. mu neprináleží povinnosť plniť aj z iného právneho dôvodu). Nie je teda možné podľa názoru žalovanej hovoriť o nejednotnosti súdnej praxe v identických alebo hoc len analogických veciach. V prípade rozhodnutí, resp. konaní o náhradu škody podľa štátu proti štátu podľa zák. č. 514/2003, 4Cdo 199/2005, III. ÚS 361/09 nejde o súbeh nárokov existujúcich medzi rovnakými subjektmi (z ktorých je potrebné určiť prioritný nárok), nakoľko existencia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia proti tomu kto prijal neoprávnené plnenie, resp. sa iným spôsobom bezprávne obohatil, vylučuje vznik škody, za ktorú by mal

niešť zodpovednosť štát. K rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR vo veciach 2Cdo 48/2010 a sp. zn. 2Cdo 155/2011 je potrebné uviesť, že ide o rozhodnutia dovolacieho súdu vydané v rámci jedného konania, založené poukázaním práve na stanoviská NS SR vydané v Zbierke pod č. R 1/1979, R 25/1986, ktoré sú podľa názoru žalovanej na vec neaplikovateľné. Žalovaná poznamenala, že ide o ojedinelé rozhodnutia, vybočujúce z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vo veciach náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, a práve aj z tohto dôvodu Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci rozhodol nie v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v uznesení NS SR sp. zn. 2Cdo 48/2010. Odvolací súd sa tak podľa názoru žalovanej pri posudzovaní nároku žalobcu podporne riadil judikatúrou, ktorá sa na vec nevzťahuje a naopak odmietol použitie súdnych rozhodnutí vydaných v skutkovo a právne totožných veciach, čím zaťažil svoje zrušujúce rozhodnutie, ako aj naň nadväzujúci rozsudok súdu prvej inštancie, vadou nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. V ďalšom obsahu odvolania žalovaná argumentovala k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu. Podľa názoru žalovanej je rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania v celom rozsahu založené na nesprávnom právnom posúdení veci. S poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania má súd rozhodnúť podľa zásady úspechu v spore. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním petitu žaloby a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca mal úspech čo do zaplatenia istiny v celom rozsahu, súd zamietol žalobný návrh čo do časti príslušenstva, preto má žalobca nárok na zaplatenie trov konania v celom rozsahu. Tento záver súdu o plnom úspechu žalobcu v konaní, na základe ktorého mu patrí plná náhrada trov konania je však nesprávny. Žalobcovi by plná náhrada trov konania mohla patriť v prípade jeho plného úspechu vo veci, teda ak by výrok rozsudku zodpovedal žalobnému petitu. Respektíve v prípade jeho neúspechu len v pomerne nepatrnej časti, pričom za „pomerne nepatrnú“ sa v zmysle súdnej praxe považuje časť nároku neprevyšujúca 5 až 10% z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Pri posudzovaní úspechu strán v spore pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania má však súd vychádzať z celého žalobou uplatneného nároku, do ktorého patrí aj príslušenstvo uplatnenej pohľadávky v podobe úrokov z omeškania. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.04.2004 sp. zn. 1 M Cdo 1/2004, v zmysle ktorého procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za "čiastočný úspech" v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. Podľa uvedeného rozhodnutia každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti. Žalobca sa žalobným návrhom domáhal od žalovanej zaplatenia náhrady škody vo výške 11.067,23 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 11.067,23 Eur od 22.03.2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11.067,23 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 11.067,23 Eur od 19.06.2014 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol. V časti príslušenstva priznanej istiny bol žalobca čiastočne neúspešný, keď súd žalobu v rozsahu zaplatenia úrokov z omeškania od 22. 03. 2012 do 18. 06. 2014 zamietol. Ku dňu vydania rozsudku tak žalobcom uplatnený nárok predstavoval sumu vo výške 16.415,89 Eur, pričom súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 14.180,91 Eur (11.067,23 Eur istina + 3.1313,68 Eur úroky od 19. 06. 2014 do 03. 08. 2017). Z porovnania žalobného petitu a výroku rozsudku je zrejmé, že žalobca bol úspešný len v rozsahu 86,38%, z čoho a contrario vyplýva záver o úspechu žalovanej v rozsahu 13,62%. Žalovaná má tak za to, že aj v prípade potvrdenia rozsudku vo veci samej môže žalobcovi patriť náhrada trov konania nanajvýš v rozsahu 72,76%. Keďže súd prvej inštancie žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, vec nesprávne právne posúdil. S poukazom na uvedené dôvody žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v časti výroku o trovách konania - výrok III. rozsudku zmenil, žalobu aj v tomto rozsahu zamietol, a priznal žalovanej právo na plnú náhradu trov konania. V prípade, že odvolací súd nevzhladne dôvodnosť odvolania vo veci samej (teda proti, výroku I.), žiada žalovaná o zmenu výroku rozsudku o trovách konania (výrok III. rozsudku) v zmysle, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,67 %.

12. K odvolaniu žalovanej sa písomným podaním zo dňa 28. 08. 2017, doručeným Okresnému súdu Lučenec dňa 31. 08. 2017 vyjadril žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Uviedol, že s tvrdeniami žalovaného o tom, že nebolo preukázané, že by došlo k vzniku škody v podobe a rozsahu ako uvádza súd prvej inštancie, nie je možné stotožniť a žalobca ich v celom rozsahu považuje za nedôvodné

a účelové, s cieľom vyhnúť sa povinnosti znášať následky nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ako osoby, ktorej bol pri výkone exekučnej činnosti zverený výkon štátnej moci a teda osoby, ktorá je predstaviteľom verejnej moci podieľajúcom sa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. Pri výkone exekúcie vzniká po prijatí plnenia od povinného medzi súdnym exekútorom a oprávneným z exekúcie osobitný záväzkový vzťah, v rámci ktorého je exekútor povinný takto prijaté peňažné prostriedky, v zmysle § 12 ods. 4 Exekučného poriadku vedené na osobitnom účte exekútora vydať oprávnenému v zmysle § 12 ods. 4 Exekučného poriadku platného ku dňu ukončenia funkcie súdneho exekútora B.. B. Y., t.j. ku dňu 31.01.2009, bol súdny exekútor povinný vymožené peňažné prostriedky v rámci jednotlivých exekučných konaní ukladať na osobitný bankový účet. Zároveň tieto peňažné prostriedky nie je možné považovať za zadržované bez právneho dôvodu, nakoľko súdny exekútor je v tomto prípade len platobným miestom a dôvod na ich zadržávanie a prijatie je daný priamo zákonom. Medzi oprávneným a súdnym exekútorom nebola spísaná žiadna dohoda o tom, že bezodkladne po pripísaní peňažných prostriedkov je súdny exekútor povinný tieto peňažné prostriedky poukázať na účet oprávneného. Práve preto bol súdny exekútor B.. B. Y. povinný postupovať v zmysle § 16 v spojení s § 16a Exekučného poriadku platného v znení ku dňu 31.01.2009 a tieto peňažné prostriedky ako vymožené čiastky v rámci prebiehajúcich exekučných konaní odovzdať ustanovenému súdnemu exekútorovi B.. M.F., ako náhradníkovi. Vymožené peňažné prostriedky sa teda mali nachádzať na osobitnom účte súdneho exekútora a tieto peňažné prostriedky, vrátane prístupu k účtu mal súdny exekútor B.. B. Y. povinnosť vydať náhradnému exekútorovi a nie oprávnenému. Práve z dôvodu právnej istoty účastníkov exekučného konania zákonodarca ukladá povinnosť ustanovenému náhradníkovi súdneho exekútora vykonať v jednotlivých odovzdaných exekučných spisoch vyúčtovania a súdny exekútor, ktorému funkcia zanikla je povinný si u ustanoveného súdneho exekútora uplatniť trovy exekúcie. B.. B. Y. nebol oprávnený vykonávať akékoľvek finančné vyúčtovania či už vo vzťahu k oprávnenému alebo vo vzťahu k trovám konania, ako odmene, ktorá mu zo zákona prináleží. B.. Y. tak porušil povinnosť vydať peňažné prostriedky zložené na osobitných účtoch v rozsahu, v akom boli vymožené v jednotlivých exekučných konaniach svojmu právnenému nástupcovi a nie priamo oprávnenému. Až po vykonanom finančnom vyúčtovaní zo strany ustanoveného náhradníka súdneho exekútora bolo zistené, aká čiastka z vymožených peňažných prostriedkov nebola ustanovenému náhradníkovi B.. M. Z. poukázaná, pričom z takto vymožených plnení bolo presne určené aká čiastka prináleží na úhradu oprávnenému a aká prináleží súdnemu exekútorovi ako jeho odmena. Žalobca sa tak nestotožnil s právnym názorom žalovaného ohľadom tej skutočnosti, že všetky peňažné prostriedky zložené na osobitnom účte je exekútor povinný vydať oprávnenému, nakoľko medzi oprávneným a exekútorom existuje osobitný záväzkový vzťah. Na osobitnom účte sa nekumulujú len peňažné prostriedky, ktoré boli vymožené v rámci exekučného konania, ale aj peňažné prostriedky, z ktorých sa uspokojujú trovy exekúcie. Ak teda povinný v rámci prebiehajúceho exekučného konania plní na osobitný účet exekútora, plní nielen nároky priznané exekučným titulom, ale aj trovy exekučného konania, ktoré vznikli. Vo vzťahu k vymoženiu nároku priznaného oprávnenému exekučným titulom žalobca uviedol, že je to práve štát, ktorý zmocňuje a poveruje exekútora vymožením peňažných prostriedkov, pričom nie je možné hovoriť o osobitnom záväzkovom vzťahu. Veľmi podstatným znakom exekučného konania je to, že ide o osobný typ občianskeho súdneho konania, ktorého cieľom je štátom vynútené dosiahnutie plnenia, na ktoré je dlžník zaviazaný voči veriteľovi príslušným exekučným titulom a ktoré nie je dlžník ochotný plniť dobrovoľne. Je teda zrejme, že exekútor v tomto smere nekoná ako súkromná osoba alebo podnikateľ, ale ako zmocnenec štátu, ktorého hlavným cieľom je prostredníctvom zákonom ustanovených spôsobov vynútiť plnenie od dlžníka, ktoré prináleží oprávnenému, a ktoré je exekútor oprávnený povinnému vydať ako zástupca štátu, a nie ako súkromná osoba.

13. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v napadnutom prvom a treťom výroku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná, žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

14. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne.

15. V zmysle § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Na základe podaného odvolania žalovaného tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle ust. § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

17. K odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že ťažiskovou odvolacou námietkou zo strany žalovanej je tá skutočnosť, že podľa tvrdení žalovanej nie je vo vzťahu k žalobcovi založená zodpovednosť žalovanej za škodu, ako ani povinnosť na jej náhradu, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by došlo k vzniku škody v podobe a rozsahu ako uvádza v rozsudku súd prvej inštancie. Odvolací súd v dôsledku uvedenej odvolacej námietky sa najprv zaoberal otázkou, či v prejednávanej veci škoda na strane žalobcu skutočne vznikla. I žalovaná v podanom odvolaní správne uviedla, že škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala, alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch (R 55/1971), uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Skutočná škoda pritom predstavuje ujmu spočívajúcu v zmenšení majetku a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť na to, aby bol dosiahnutý majetkový stav existujúci pred vznikom škody. Tu odvolací súd opätovne poukazuje na charakter nároku uplatňovaného žalobou vo veci samej, keď v niekoľkých exekučných konaniach pôvodný súdny exekútor - B.. B. Y. - vykonával exekúcie vo veciach oprávneného, resp. právneho predchodcu oprávneného, pričom realizoval nútený výkon rozhodnutia (vymáhanie priznaného plnenia) v prospech oprávneného a na návrh oprávneného. Pred ukončením jednotlivých exekúcií bol súdny exekútor B.. B. Y., dňa 31. januára 2009 odvolaný Ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z výkonu funkcie súdneho exekútora, pričom za nástupcu menovaného bol poverený B.. M. Z., súdny exekútor so sídlom Exekútorského úradu v G.. Následne B.. M. Z., ako náhradník po odvolanom súdnom exekútorovi B.. B. Y., oznámením o stave exekúcie v jednotlivých exekučných konaniach oprávneného - spoločnosti BBF Capital, a. s. oznámil k prebiehajúcim exekúciám stavy konaní, t. j. vymoženú sumu, ako aj výšku odmeny, ktorú si pôvodný súdny exekútor vypočítal a zároveň i z vymoženej čiastky zúčtoval. Súdny exekútor B.. Z. poukázal na nesprávny postup pri výpočte odmeny pôvodného (predchádzajúceho) súdneho exekútora B.. B. Y., ktorý postupoval tak, že základom na určenie odmeny súdneho exekútora bola výška vymáhanej sumy a nie výška vymoženej pohľadávky pre oprávneného. Poukázal na stavy v deviatich exekúciách vedených predchádzajúcim súdnym exekútorom na návrh oprávneného, pričom v jednotlivých exekučných konaniach (exekúciách) vyčíslil konkrétne sumy, na ktoré mal oprávnený nárok, ale tieto boli zúčtované súdnym exekútorom B.. Y., ako odmena súdneho exekútora a nenachádzali sa na účte súdneho exekútora B.. B. Y. a ani neboli poukázané na účet náhradníka exekútora B.. M. Z.. Súčtom finančných rozdielov vzniknutých nesprávnym postupom pri výpočte odmeny súdneho exekútora žalobca (a neskôr i súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku) dospel k sume 11.067,23 Eur.

18. Odvolací súd poukazuje na ust. § 2 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti („Exekučný poriadok“) v znení účinnom do 31. 10. 2013, podľa ktorého exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“). V zmysle § 3 citovaného právneho predpisu exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím

súdu vydanom v exekučnom konaní. Podľa ust. § 5 ods. 2 Exekučného poriadku, vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

19. Z uvedeného vyplýva, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou, na realizáciu núteného výkonu rozhodnutí, pričom pri takejto svojej činnosti môže postupovať len na základe zákona a v jeho presne určených medziach. Súdny exekútor je tak osobou, ktorá realizuje nútený výkon rozhodnutia na návrh oprávneného, v jeho prospech, a to na základe poverenia na vykonanie exekúcie udeleného príslušným (exekučným) súdom. Tak, ako v osobitnom právnom predpise - zákone č. 233/1995 Z.z. Exekučnom poriadku je presne upravený a vymedzený spôsob a postup pri výkone konkrétnych exekučných činností (spôsobov exekúcie), rovnako je právnym predpisom presne upravený i spôsob výpočtu odmeny a náhrad súdnych exekútorov a to vykonávacím predpisom - vyhláškou Ministerstva spravodlivosti č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení do 01. 04. 2017 (kedy bola uvedená vyhláška zrušená vyhláškou č. 68/2017 Z. z.). V zmysle § 16 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“), ak súdny exekútor pri exekúcii na plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie alebo pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymožennej pohľadávky.

20. Pokiaľ súdny exekútor pri vedení exekúcie z dôvodu jeho odvolania z výkonu funkcie súdneho exekútora (teda za situácie, ktorú predpokladá ust. § 16 ods. 2 Vyhlášky) postupoval pri výpočte odmeny nesprávne a svoju odmenu vypočítal a zúčtoval vo svoj prospech vo vyššej výške, než by mu po správnosti pri správnej aplikácii ust. § 16 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. prináležalo, takýmto (nesprávnym) postupom zmenšil objem finančných prostriedkov, ktoré sa vymáhali v prospech oprávneného, a ktoré by pri správnom postupe mali byť poukázané na účet oprávneného ako vymožené exekučné plnenie v jeho prospech. Zmenšenie majetkovej sféry na strane oprávneného, teda neprijatie finančných čiastok predstavujúcich vyššiu, nesprávne vypočítanú odmenu poukázanú samotnému súdnemu exekútorovi, teda bezpochyby predstavuje škodu, ktorá vznikla konaním súdneho exekútora B.. Y.. Finančné prostriedky zodpovedajúce rozdielu nesprávne vypočítanej odmeny súdneho exekútora a sumy, ku ktorej mal dospieť v prípade správneho zákonného postupu sa nachádzajú v dispozičnej sfére pôvodného súdneho exekútora (B.. Y.), na osobitnom účte tohto súdneho exekútora sa nenachádzali a neboli ani poukázané B.. Z. - náhradníkovi pôvodného súdneho exekútora. Odvolací súd tak v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že spoločnosti BBF Capital, a. s., bezpochyby vznikla v pozícii oprávneného v jednotlivých exekučných konaniach škoda a to v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti.

21. Odvolací súd sa tiež zaoberal otázkou, či uvedený nárok mal žalobca najprv požadovať od pôvodného súdneho exekútora, resp. od B.. B. Y., ako fyzickej osoby titulom vydania bezdôvodného obohatenia a či až v prípade neúspechu takto uplatneného nároku možno hovoriť o reálnom vzniku škody, tak ako to namietala žalovaná v podanom odvolaní. Odvolací súd opätovne poukazuje na ust. zák. č. 233/1995 Z. z., ktoré v § 2 vymedzuje, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Priamo zo zákona tak vyplýva, že pri vzťahoch vzniknutých na základe zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) súdny exekútor vystupuje ako splnomocnenec štátu, štátom určená osoba na realizáciu exekučnej činnosti. Súdny exekútor pri nútenom výkone rozhodnutí zastupuje štát a vystupuje ako orgán verejnej moci (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku). Štát, zastúpený ním určeným a vybraným subjektom (orgánom) musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát konajúci prostredníctvom svojich orgánov sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv jednotlivca formou nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Uvedená zásada je zdôraznená v ust. § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, keď zákonodarca stanovil, že štát sa zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nemôže zbaviť. Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci presne a taxatívne určuje podmienky zodpovednosti štátu za škodu a teda ich výpočet nie je možné rozširovať, ani zužovať.

22. Už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č.k. 14Co/532/2015 - 199 zo dňa 30. 09. 2016 odvolací súd konštatoval, že názor prezentovaný žalovanou o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zhrnutý do záveru, že právo na náhradu škody

voči štátu podľa Zákona a o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nevznikne, kým poškodený má možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči subjektu, ktorý má povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať, nemožno považovať za správny, pričom v uvedenom rozhodnutí sa bližšie zaoberal i vtedy existujúcou judikatúrou ohľadom predmetnej otázky, keď zároveň i konštatoval, že judikatúra Najvyššieho súdu SR v skutkovo identických alebo analogických veciach nie je jednotná, ktorá skutočnosť je v rozpore s princípom právnej istoty. Priklonil sa vtedy k záverom vyplývajúcim zo stanoviska občianskoprávného kolégia NS SR, Cpj 37/78, uznesenia NS SR sp. zn. 2 Cdo/48//2010 a 2Cdo/155/2011, keď konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z.z. neustanovuje za podmienku úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody proti štátu zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody uplatnenej voči súdnemu exekútorovi a spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát (žalovaný) uhradil žalobcovi ako osobe, ktorá bola oprávnenou v exekúcii, škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej tvrdí, že mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach. Odvolací súd, ako vo svojom predchádzajúcom (zrušujúcom) rozhodnutí, tak i teraz opätovne zdôrazňuje charakter objektívnej zodpovednosti štátu, pre vznik ktorej nie sú potrebné a podstatné žiadne ďalšie skutočnosti, ako skutočnosti predpokladané zákonom, najmä nie skutočnosť, či poškodený využil alebo nevyužil možnosť domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia.

23. I v predchádzajúcom uznesení odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 03. 2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti sa vzájomne nevylučujú.

24. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ostatný vývoj judikatúry a ustálenie právneho názoru na uvedenú problematiku, keď Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 75/2015 bolo zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov SR 8/2016 pod R 74/2016, v ktorom bola prijatá právna veta : „Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti sa vzájomne nevylučujú“.

25. Odvolací súd tak opätovne poukazuje na to, že jednotlivé ustanovenia zák. č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci treba vykladať tak, aby mohlo byť právo jednotlivcov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom aj účinne realizované. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť uvedené právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom, keď zároveň platí, že zodpovednosť štátu za škodu je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, pre ktorej vznik a existenciu nie sú podstatné žiadne ďalšie skutočnosti, ako skutočnosti predpokladané zákonom, t.j. ani splnenie podmienky predchádzajúceho využitia možnosti domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia.

26. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku potvrdil ako vecne správny, pričom mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je jasné, zrozumiteľné a zodpovedá tak požiadavkám obsiahnutých v ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom obsahuje i odkaz na právny názor (i bližšie zdôvodnenie) vyslovený odvolacím súdom v predchádzajúcom priebehu konania, preto duplicitné uvádzanie zhodného odôvodnenia by bolo nadbytočným. Odvolací súd preto odvoláciu námietku žalovanej o tom, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkou argumentáciou žalovanej, ako aj ňou predkladanou judikatúrou vyhodnotil ako nedôvodnú.

27. Pokiaľ sa týka rozhodnutia o trovách konania, odvolacou námietkou zo strany žalovaného bolo, že pri vyhodnocovaní pomeru úspechu strán sporu súd prvej inštancie neprihliadol na tvrdený neúspech žalobcu, pokiaľ sa týka žalobného návrhu ohľadom trov konania. Žalobca v odvolaní tvrdil, že v časti príslušenstva istiny bol žalobca čiastočne neúspešný, keď súd žalobu v rozsahu zaplatenia úrokov z omeškania od 22. 03. 2012 do 18. 06. 2014 zamietol. V podanom odvolaní žalobca vypočítal a uviedol

celkovú sumu istiny a úrokov z omeškania vo výške 16.415,89 Eur, pričom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.180,91 Eur (11.067,23 Eur istina + 3.113,68 Eur úroky od 19. 06. 2014 do 03. 08. 2017). Podľa názoru žalovaného z porovnania žalobného petítu a výroku rozsudku je zrejmé, že žalobca bol úspešný len v rozsahu 86,38 %, z čoho a contrario vyplýva záver o úspechu žalovanej v rozsahu 13,62%.

28. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petítu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petítom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti druhej strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá sporová strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. V danej veci porovnaním petítu výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo možno dospieť k záveru, že pre správne vyhodnotenie úspechu vo veci na účely rozhodnutia o trovách konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v samotnom žalovanom nároku bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok z omeškania) žalobca nevyčíslil vo svojej žalobe (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo 243/2007). Keďže žalobcovi bolo rozsudkom priznané toľko, koľko sa žalobou domáhal a táto bola zamietnutá len v časti príslušenstva, úroku z omeškania (za obdobie od 22. 03. 2012 do 18. 06. 2014), ktorý však nebol kapitalizovaný, nemal súd pri zisťovaní (pomeru) úspechu/neúspechu povinnosť prihliadať k príslušenstvu pohľadávky, ale úspech/neúspech žalobcu mal zisťovať iba porovnaním uplatnenej a priznanej istiny. V tomto ohľade mal potom žalobca čistý úspech vo veci 100%. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej, ako i vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396, § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).